

РЕШЕНИЕ

№ 5945

гр. София, 29.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4071** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на Н. Г. П. от [населено място], [улица], чрез пълномощника адв. В. К. от САК, срещу Ревизионен акт № Р – 22002217007343 – 091 – 001/18.07.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], изменен и потвърден с Решение № 160 от 25.01.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“, с който на задълженото лице са определени задължения по ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2010г. до 31.12.2014г. в размер на 11 281,42лв. и съответните лихви за забава.

В жалбата се прави оплакване, че издаденият ревизионен акт е неправилен поради противоречие на материалния закон, съществени нарушения на административно производствените правила и необоснован на доказателствата по преписката. Излагат се подробни аргументи в подкрепа на оплакванията. На основание изложеното се иска от съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в потвърдената му част. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съобразно представен списък.

Ответникът по жалбата - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Зарева оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, в настоящия състав, след като обсъди фактите по

делото и закона, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на заповед за възлагане на ревизия № Р – 22002217007343 – 020 – 001/26.10.2017г., връчена на 07.11.2017г., изменена със заповед за възлагане на ревизия № Р- 22002217007343 – 020 -002/02.02.2018г. и № Р - 22002217007343 – 020 -003/06.03.2018г., издадени от Р. Р. Б., заемаща длъжността началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – [населено място], опровомощена съгласно заповед № РД – 01 – 803/07.06.2017г. на Директора на ТД на НАП – С.. С тях е възложено извършването на ревизия на физическото лице Н. Г. П. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2010г. до 31.12.2014г. Въпросната ревизия е повторна, след отмяна с Решение № 1535 от 28.09.2017г. на Директора на ТД на НАП на първоначално издадения Ревизионен акт № Р – 2222171600804 – 091 – 001/16.06.2017г. и връщане на преписката за извършване на нова ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № Р – 22002217007343 – 092 – 001/28.05.2018г., срещу който не е подадено възражения. Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен акт № Р – 22002217007343 – 091 – 001/18.07.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място]. Със същия на лицето са определени задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ общо в размер на 15 746,35лв. и лихви за забава в размер на 6 746,02лв.

Срещу така издадения ревизионен акт е подадена жалба до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“- [населено място]. Същият се е произнесъл по нея с Решение № 160 от 25.01.2019г. С решението оспореният акт е изменен както следва: за данъчен период 2010г. размера на задължението е изменен от 2 280,50лв. на 1 544,90лв. ведно със съответните лихви за забава; за 2011г. е изменен от 1 468,49лв. на 1 446,79лв., ведно със съответните лихви за забава; за 2012г. е изменен от 598,82лв. на 570,87лв., ведно със съответните лихви за забава; за 2013г. е изменен от 1 063,86лв. на 1 030,71лв. ведно със съответните лихви за забава и за 2014г. е изменен от 10 334,68лв. на 6 688,15лв., ведно със съответните лихви за забава. Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуващия на правния спор:

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Спазено е изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1 Закона за електронния подпис и електронния документ /ЗЕДЕП/ в действащата му към момента редакция преди изм. с ДВ, бр. 85/2017 г., според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. Ревизионният акт е издаден и в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК.

В жалбата се прави възражение за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, свързани с това, че при повторната

ревизия не са изпълнени указанията, дадени в отменителното решение на Директора на Д“ОДОП“- [населено място]. Конкретно кои указания не са изпълнени не се сочи в жалбата.

В жалбата се прави оплакване, че при извършване на ревизията не са спазени принципите на обективност и на независимост, заложи в чл.3 и 4 ДОПК, като не се излагат аргументи /освен тези свързани с нарушение на материалния закон/ в какво точно се изразява нарушението.

При извършената служебна проверка от съда не се установява допускане на нарушение на административно-производствените правила при издаване на ревизионния акт. Поради това следва да бъде прието, че издаденият ревизионен акт е правно валиден и поражда правно действие.

Основните възражения на жалбоподателя против ревизионния акт са за допуснато нарушение на материалния закон в следните направления:

1. При изготвяне на паричния поток е направено чисто избирателно разделяне на приходи и разходи на ревизираното лице и неговата съпруга, които са част от едно общо домакинство, като част от приходите като лично имущество на двамата съпрузи са разделени чисто механично, а при разходите за придобиване на имущество те не са разделени на S съгласно изискванията на СК. Навеждат се аргументи, че ревизиращият екип не е съобразил разпоредби на Семейния кодекс, както и не е изследвал въпросът дали съпрузите не са в регистриран договорен режим. На отделен ред се правят възражения, към началното салдо следва да бъдат взети и паричните влогове придобити по време на брака, без значение на чие име са придобити.

2. Правят се възражения по отношение на сумата от 5 000лв. получена по банковата сметка на жалбоподателя на 26.06.2014г. от СДВР и представляваща възстановена сума на Е. И. А.. Излагат се доводи, че неправилно е прието, че тази сума съставлява доход на задълженото лице.

3. Третата група оплаквания на жалбоподателя касаят началното салдо, прието от ревизиращите периоди като налично към 01.01.2010г. Излагат се доводи, че неправилно не са кредитирани представените доказателства за налични доходи преди тази дата, като неясно защо е прието, че е налице само сумата от 5 000лв.

По направените оплаквания настоящата инстанция съобрази следното:

Оплакванията на жалбоподателя, свързани с нарушение на материалния закон, обосновани с това, че при изготвяне на данъчната основа и паричните потоци не са били съобразени разпоредби на СК, не могат да бъдат споделени. По начало жалбата до съда е идентична с тази по оспорването по административен ред, а при това оспорване част от възраженията на жалбоподателя в тази насока са съобразени от решаващия орган. Както бе вече посочено, размерът на данъчните задължения за всяка една от ревизираните години е изменен / намален, като основната причина за това е, че решаващият орган е приел/стр.11 от решение № 160 от 25.01.2019г., л.15 от делото/, че с ревизионния акт не е съобразен режима на СИО по отношение на статистическите разходи, както и на разходите за придобиване на недвижимо имущество и лек автомобил и същите са били определени в пълен размер на задълженото лице. Поради това тези разходи са били коригирани с решението, съответно размерът на задължения за всеки един от данъчните периоди е бил намален. Наведените други оплаквания, свързани с нарушение на материалния закон поради несъобразяване на разпоредби на СК, не могат да бъдат споделени.

В Република България няма законово установено семейно подоходно облагане. По

силата на чл. 3, т. 1 ЗДДФЛ, данъчно задължени лица по този закон са местните и чуждестранните физически лица, които са носители на задължението за данъци по този закон. В допълнение чл. 6 от същия закон посочва, че местните физически лица са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република България. Поради това в данъчната основа, респективно в паричните потоци, не могат да бъдат включени суми по влогове или парични средства на съпругата на задълженото лице. По тази причина съдът не кредитира заключението на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза/стр.111 и сл. от делото/, което е изготвено на база на включване в данъчната основа на излишъци, които са получени на база съставена от вещото лице данъчна основа на съпругата на жалбоподателя. Отделно от това при издаването на ревизионния акт органите по приходите са изхождали от разбирането за дохода като положително имуществено изменение. По тази причина не е изследвано само движението на парите в брой, а по таблиците на ревизионния доклад / така и в заключението/ се взети предвид разполагаемите парични средства и наличните парични средства в банковите сметки в началото на периода/втора колона/ и в края на периода /пета колона/, постъпленията /трета колона/ и разходите/четвърта колона/. Проверката за имуществени несъответствия се извършва като сборът на разполагаемите средства в брой и по банкови сметки в началото на периода и постъпленията се намали с разходите и наличните парични средства в брой и банкови сметки в края на периода. Това изключва основателността на довода, че теглени от сметките парични средства са използвани за покриване на разходите по кл. 4. В такъв случай изтеглените пари няма да са налични в края на периода, а увеличената разлика в разполагаемите средства в началото и в края на периода ще компенсира превишението на разходите над постъпленията. При така използвания метод констатациите на експерта по отношение на съпругата / на база на данни за извършената ѝ проверка от органите по приходите/ с нищо не биха променили констатациите по настоящия ревизионен акт.

Втората група оплаквания за незаконосъобразност на акта, свързани с включването в паричния поток като приход на сумата от 5 000лв., са неоснователни. Констатацията на ревизиращия екип за включване на въпросната сума като приход е изградена на база извършена справка за постъпленията по банковите сметки на задълженото лице. По силата на чл.124, ал.2 ДОПК въпросната констатация се ползва с обвързваща сила до доказване на противното.От страна на жалбоподателя не са ангажирани никакви доказателства относно твърденията му/предположенията му какво съставлява въпросната сума и защо не следва да бъде включвана в данъчната основа като доход.

Третата група оплаквания на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон и необоснованост касаят начина на определяне на т.н. „начално салдо“ към началния период на провеждане на ревизията - 01.01.2010г. В тази насока се излагат доводи, че необосновано на представените от страната доказателства в началното салдо не са включени сумата 8 000лв., получена по договор за продажба на лек автомобил от 10.01.2008г. , сумата 30 000лв., получена съгласно предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 06.09.2010г. , сумата 22 500лв. от извършена продажба на акции от капитала на акционерно дружество [фирма] за периода от 01.04.2004г. до 28.01.2005г. и сума съгласно временно удостоверение № 0022 емисия 2000 и джиро за прехвърляне на собствени акции в размер на на 2 529лв.

Направените оплаквания са неоснователни. Настоящата инстанция споделя напълно аргументите на решаващия орган /стр.4 и 5 от решението/ по отношение на същото

възражение, направено в жалбата при оспорването по административен ред. При първоначалната ревизия след изискани данни ревизираното лице не е декларирало с какви суми разполага към 01.01.2010г. Органите по приходите са извършили внимателен анализ на всички събрани доказателства относно въпросните суми, в това число са събрали допълнителни такива при втората ревизия с оглед на указанията в отменителното решение на Директора на Д“ОДОП“. Изводите в тази насока са обосновани на събрани данни и доказателства. От страна на жалбоподателя пред настоящата инстанция не са ангажирани никакви доказателства, чрез които да установи твърденията си, че въпросните суми са били налични в патримониума му към 01.01.2010г. Органите по приходите са приели за начално салдо сумата от 5 000лв., което е благоприятен факт за задълженото лице.

На основание гореизложеното следва да бъде прието, че жалбоподателят Н. Г. П. не е оборил констатациите на органите по приходите за наличие на хипотеза по чл. 122, ал.1, т.7 ДОПК и начина на определяне на данъчната основа по чл.122, ал.2 ДОПК и жалбата му като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основание чл.161, ал.1 ДОПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на НАП юрисконсулско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 1 009,47лв., определено при условията на чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. П. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р – 22002217007343 – 091 – 001/18.07.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], изменен и потвърден с Решение № 160 от 25.01.2019г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“, с който на задълженото лице са определени задължения по ЗДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2010г. до 31.12.2014г. в размер на 11 281,42лв. и лихви за забава в размер на 4 700,76лв.

ОСЪЖДА Н. Г. П. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция по приходите - [населено място], разноски по делото за настоящата съдебна инстанция в размер на 1 009,47 / хиляда и девет лева и четиридесет и седем стотинки/лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: